

Amerika'nın İran'a Yönelik Savaşından Çıkarılacak Dört Ders

ABD ve Yahudi varlığının İran'a karşı yürüttüğü savaşın başarısızlığı, dünyanın dört bir yanındaki orduları sarsmıştır. Bu başarısızlık, askeri planlamacıları savaş, caydırıcılık ve güç aktarımıyla ilgili yerleşik doktrinleri yeniden gözden geçirmeye zorlayan bir dönüm noktasını temsil etmektedir. Ayrıca Müslüman ülkelerindeki ordu komutanları ve askeri kurumlar, İran'ın teslim olmasının kaçınılmaz bir husus olduğu yönündeki tahminlerinin ardından, bu savaşın beklenmedik bir sonucuyla karşı karşıya kalmışlardır. İran'ın geçmişte ABD ve Yahudi varlığının kışkırtmalarına karşı sergilediği sembolik tepkiler, Müslüman ordular içinde "ABD veya Yahudi varlığıyla yaşanacak herhangi bir çatışmada yenilginin kaçınılmaz olduğu" şeklindeki bu algıyı pekiştirmişti.

Müslümanların sahip olduğu çağdaş askeri kültürünün büyük bir kısmının, Batı'nın savaş ve devlet yönetimi konusundaki pragmatizm ve teorileri nedeniyle yozlaşmışlığı temsil etmesi gibi üzücü bir gerçeklik olsa da, bu savaşın sonucu, Müslüman ordularını ciddi bir şekilde yeniden düşünmeye sevk etmesi gerekir. Bu durum onları, mevcut modellerini reddetmeye, cihadı benimsemeye ve bunu uygulayan Hilafet Devleti'ni kurmaya teşvik etmesi gerekir. Müslüman ülkeleri, Amerika ve Batı'nın keskin düşüşünün ve doldurulmaya hazır fikri ve siyasi boşluğunun gölgesinde, tarihi bir değişimin eşiğinde durmaktadır. Geriye tek bir meydan okuma kalmaktadır ki o da: Müslüman ordular içindeki sadık askeri liderlerin, özellikle de aralarındaki güçlü ve muktedir olanların, İslam'a yardım etmek için ümmetin yanında yer almaya karar vermeleridir.

Bu makale, Müslüman ordularının üzerinde düşünmesi için ABD ve Yahudi varlığının İran'a karşı yürüttüğü savaştan çıkarılabilecek dört ana ders sunmaktadır:

Birinci ders: Amerika yenilmez değildir.

On yıllardır İslam beldelerindeki ajan yöneticiler, ABD'nin askeri gücünü neredeyse karşı konulamaz bir güç olarak tasvir ettiler. Ancak Afganistan ve Irak savaşları, düşmanın geleneksel kuvvetlerine zarar vermenin mutlaka arzu edilen siyasi sonuca yol açmadığını bizzat göstermiştir. ABD'nin bu iki ülkeyi işgal etmesinin ardından ortaya çıkan direniş, savaşların sonucunu belirlemede siyasi iradenin önemini ortaya koymuştur; İran işgal edilmemiş olmasına rağmen son savaş, üst düzey liderlik kadroları tasfiye edilmiş olsa bile direniş iradesinin değerini pekiştirmiştir.

İran, tek başına, Ortadoğu'da on yıllardır süren ABD güvenlik sistemini işlevsiz hale getirmiştir. Bu, bölgesel askeri liderlerin gerçekleştirilemez olarak gördüğü bir başarıdır. İran, etkili bir hava gücü olmadan çatışmaya girmiş; ancak balistik füzeler, seyir füzeleri, insansız hava araçları, dağınık fırlatma rampaları ve asimetrik operasyonlara dayanarak, bölgenin dört bir yanındaki ABD ve Yahudi

varlığını üslerini hedef almayı başarmıştır. Daha önce güvenli arka bölgeler olarak görülen bu üsler, artık cephe hattında açık hedefler haline gelmiştir.

Wall Street Journal, Financial Times ve New York Times gibi yayın organlarındaki raporlar, büyük çaplı kargaşaları, hasar değerlendirmelerini ve ABD kuvvetlerine ev sahipliği yapan Körfez altyapısının maruz kaldığı risklerin daha kapsamlı bir şekilde yeniden değerlendirilmesini anlatmıştır. Bu da Washington'ı; varlıklarını daha geniş bir şekilde yaymak, Ürdün ve Yahudi varlığı gibi alternatif merkezlere olan bağımlılığı artırmak ve Körfez'deki operasyonel yoğunluğunu azaltmak amacıyla acil durum planları yapmaya sevk etmiştir. Nitekim bu tesislerin zayıflığı, ABD'yi, güçlerini dağıtmaya, savunma tedbirleri konuşlandırmaya ve operasyonel tedbir almaya zorlamıştır.

Buradan çıkarılacak en önemli ders ise, İslam beldelerindeki Amerikan askeri varlığının, sadece ajan yöneticiler sayesinde devam edebildiğidir. Zira bu üsler ve onlara ev sahipliği yapan yöneticiler, avlumuzdaki yılanlar gibidir; bu yüzden Müslümanların güvenliği için onların başlarının kesilmesi gerekir. Müslüman ülkelere yönelik saldırılar bu üslerden başlatılmakta ya da yönetilmektedir. Bu üsler aslında tehlikeye açık olup, İran'ın stratejisinin de gösterdiği gibi kolayca ortadan kaldırılabilir veya yok edilebilir. Bunun için gerekli olan tek şey, ordularımız içinde bulunan az sayıda özgür insanın, düşmanlarımızın üstünlüğüne dair sahte imajlara inanmayı reddetmeye ve onlara güç, cesaret ve zeka ile darbe vurmaya karar vermesidir.

İkinci Ders: Amerikan gücünün, yerel düzeydeki ajan yöneticilere ve liderlere dayanması

ABD, Orta Doğu'daki gücünü binlerce kilometre uzaktan uygulamakta olup sadece uçak gemileri ile uzun menzilli bombardıman uçaklarına dayanarak oradaki varlığını sürdüremez. Dolayısıyla Amerika, (bu varlığı sürdürebilmek için) havaalanlarına, limanlara, istihbarat tesislerine, uçuş izinlerine, yakıt ikmal hatlarına, iletişim ağlarına ve bölgesel ajan hükümetlerin sağladığı siyasi korumaya ihtiyaç duymaktadır.

Bu bağımlılık, mevcut İran çatışmasına özgü bir durum değildir. Nitekim Pakistan'ın lojistik, istihbarat ve transit geçiş alanlarındaki iş birliği, ABD'nin Afganistan'daki askerî harekâtında merkezi bir rol oynamıştır. Benzer şekilde Irak'ın işgali ve ardından gelen işgali, büyük ölçüde Körfez'deki üsler ve bölgesel altyapıya erişime dayanmıştır. Nitekim Türkiye'nin, 2003 yılında kuzeyden ana işgal güzergâhının açılmasına izin vermeyi reddetmesi, stratejik konuma sahip tek bir ülkenin alacağı kararın ABD'nin planlamasını nasıl büyük ölçüde karmaşıktırabileceğini ortaya koymuştur. Daha sonra İran, işgalin ardından Irak'ta nüfuzunu kullanarak Amerika'nın ülkede istikrarı sağlamasına yardımcı olmuştur.

Nitekim savaş, bu yapısal gerçeği bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Zira Katar, Bahreyn, Kuveyt, Ürdün, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki ABD üsleri ve tesisleri, Washington'a stratejik bir derinlik kazandırmakta; ancak aynı zamanda ev sahibi ülkeleri de misilleme riskine maruz bırakmaktadır. Bu nedenle Körfez ülkeleri bir ikileme karşı karşıya kalmışlardır; zira bir yandan ABD'nin korumasına güveniyorlarken, diğer yandan ise ABD'nin kendi

topraklarında yürüttüğü operasyonların savaş alanlarına dönüşmesinden korkmaktadırlar. Ayrıca Başkan Trump'ın, umutsuz çağrılarının ardından planlanmış saldırıları iptal etmesi de dahil olmak üzere gerilimi daha da tırmandırma konusundaki tekrarlanan tereddütleri, ABD'nin çalışma özgürlüğünün, bölgesel vekillerinin çıkarları ve endişeleriyle sınırlı olduğunu göstermektedir.

Buradan çıkarılacak ders açıktır: ABD'nin bölgedeki hegemonyası, sadece bölgesel onaya dayanmaktadır. Bu yüzden İran, Pakistan ve diğer İslam ülkelerindeki sadık Müslüman askeri liderlerin, İran'ın saldırıları nedeniyle zaten en zayıf durumuna düşmüş olan ABD varlığını ortadan kaldırmak için işbirliği yapmaları gerekir. Orada yapay ulus devletler yerine, Hilafeti merkezine alan yeni bir bölgesel güvenlik sistemi kurmak için Müslüman orduları arasında daha fazla koordinasyona ihtiyaç vardır. Körfez ülkelerinin Pakistan ile bir savunma anlaşmasına ihtiyacı yoktur; aksine Hilafet şeklindeki kolektif bir güvenlik çerçevesine ihtiyaçları vardır; bu çerçeve ise, Yahudi varlığına karşı harekete geçmek ve onun kanserli varlığını tamamen ortadan kaldırmak için güçlerimizi birleştirecektir.

Üçüncü Ders: Coğrafyanın ayrıcalığı.

İran'ın en büyük stratejik avantajı coğrafyasıdır; aynı durum daha geniş anlamda İslam beldeleri için de geçerlidir. Zira İran, küresel olarak ticareti yapılan petrol ve sıvılaştırılmış doğal gazın büyük bir kısmının geçtiği Hürmüz Boğazı'nın hemen yanı başında yer almaktadır.

Dolayısıyla deniz taşımacılığını tehdit etmek ve enerji akışlarını devre dışı bırakmak yoluyla İran, bölgesel bir askeri çatışmayı küresel bir ekonomik soruna dönüştürmüştür. Bu yüzden boğazdan geçen trafik ciddi oranda azalmış, gemiler rotalarını değiştirmiş ve petrol piyasaları gerilim veya diplomasi göstergelerine defalarca tepki vermiştir. İran ve Umman Sultanlığı'nın katıldığı son görüşmeler büyük ölçüde seyrüsefer düzenlemelerine odaklanırken, Başkan Trump ise olası müzakereleri su yolunun yeniden açılmasına bağlamıştır.

Böylece İran, bölgesel bir gücün hayati bir deniz darboğazını kullanarak ABD'ye doğrudan savaş alanının çok ötesine geçen maliyetler dayatabileceğini kanıtlamıştır. Zira coğrafya, düşmanlarımıza boyun eğdirmek için kullanılabilecek bir baskı kartıdır. Geniş İslam dünyası, Hürmüz Boğazı, Bab el-Mendeb, Süveyş Kanalı, Türk boğazları ile Asya'yı Avrupa ve Afrika'ya bağlayan kara yolları ve ana enerji güzergâhları gibi birçok önemli stratejik geçitlere sahiptir. Dolayısıyla muhlis ve bilinçli bir İslami liderlik, stratejik coğrafyadan yararlanmak yoluyla İslam ve Müslümanlar lehine diplomatik zaferler elde edebilir; ancak mevcut yöneticiler, bunu gerçekleştirecek irade ve vizyondan yoksundurlar.

Dördüncü Ders: İslam tarihinden alınacak dersler

İslam tarihi, iman, cesaret, hazırlık ve siyasi hedefin arasını birleştiren askeri liderlere dair örnekler sunmaktadır. Örneğin Halid ibn Velid Radiyallahu Anh, savaş alanındaki hareketliliği ve uyum sağlama yeteneği ile tanınırdı. Selahaddin, ümmetin siyasi birliğinin, sürdürülebilir askeri başarıdan önce

gelmesi gerektiğini fark etmişti. Seyfeddin Kutuz, Ayn Calut'ta durdurulması imkansız gibi görünen Moğol ilerleyişiyle karşı karşıya kalmıştı. Ayrıca Sultan II. Mehmed de İstanbul'un fethinden önce hırs, mühendislik, lojistik, istihbarat ve dakik bir hazırlığın arasını birleştirmişti.

Bu tarihi başarıların, ülkemizdeki mevcut askeri eğitim politikalarında olduğu gibi, sloganlara indirgenmemesi gerekir. Nitekim bu kahraman liderler başarılı olmuşlardır; çünkü inançları yönetim, organizasyon, sabır, komuta birliği, düşmanı tanıma ve tüm bunların da ötesinde Allah Celle Celaluhu'ya ve O'nun yardımına olan sarsılmaz bir güvenle desteklenmişti; dolayısıyla bugünkü ihlaslı Müslüman askeri liderlerin de kahramanlarımızı örnek almaları ve seleflerinin yaptığı gibi tarihin akışını değiştirmeleri gerekir.

ABD ve beslemesi Yahudi varlığı, İran'ı boyun eğdirmekte başarısız oldular ve buna karşılık askeri olarak cezaya çarptırıldılar. Eğer düşmanlarımız tek bir güçlü İslam bölgesini bile kontrol altına almaktan aciz kalıyorsa, Pakistan, Türkiye, Körfez ülkeleri, Mısır ve diğerlerinin ordularının birleşik gücüyle nasıl başa çıkacaklar acaba?

Sonuç olarak: Amerika'nın İran'a karşı yürüttüğü savaş, Amerika'nın zayıflığını ve kibrini ortaya çıkarmıştır; şu anda Mısır, Sudan, Suriye, Tunus, Türkiye, İran veya Pakistan gibi Arap ve Acem ülkelerdeki karar vericilerin karşı karşıya kaldığı görev, bir hegemonya şeklini başka bir hegemonya şekliyle değiştirmek değildir; aksine düşmanlarımızın en zayıf durumda olduğu bu zamanda, Hilafetin gölgesinde bağımsız bölgesel bir sistem kurmaktır.

Samimi Müslüman liderlerin, süper güçlerin sınırlarını kavraması ve Müslümanların gücüne ve muazzam kaynaklarına inanması gerekir. Ayrıca onların, İslam beldelerine yıkım ve bölünmeden başka bir şey getirmeyen ulus devlet gibi yıkıcı olan bir fikre bir daha inanmamaları gerekir. Yine Müslüman askeri zihniyetin, İslam ve cihat çerçevesine dayanması ve savaş ile siyasete ilişkin bozuk Batı mefhumlarını kaldırıp atması gerekir. Nitekim artık Batı yanlısı bölgesel güvenlik, ekonomi ve siyaset sistemini kökünden altüst etmek ve Hilafetin gölgesinde zaferlerle dolu yeni bir dönemi başlatmak için koordineli nihai bir hamlenin zamanı gelmiştir.

Ey Müslüman ordularının subayları: Tüm İslam ümmetini, muazzam kaynaklarını ve güçlü ordularını, Allah yolunda cihad edip kafirleri hezimete uğratacak tek bir Halifenin liderliğindeki büyük bir devletin altında birleştirecek Raşidi Hilafetin kurulması için nusret verin. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ * تَوَاصَوْا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ** **“Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Rasulü'ne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır.”** [Saf 10-11]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Muhammed Selçuk – Pakistan